

Hans Christian Andersen

Pasakos

COLIUKĖ. UNDINĖLĖ. LAKŠTINGALA.

Versta iš:
H. C. Andersen
EVENTYR OG HISTORIER, I:
EVENTYR
Chr. Erichsens Forlag, København,
1975

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo
bibliotekos Nacionalinės bibliografijos
duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-441-717-7

© *Mijade Publications*, 2014
Tekstas, Hans Christian Andersen
Iliustracijos, Quentin Gréban
Pirmą kartą su šiomis iliustracijomis 2014 m.
išleido *Mijade Publications*, Namūras, Belgija.
Išleista susitarus su *Mijade Publications*,
Namūras, Belgija.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Ieva Toleikytė,
2013, 2020
© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

Hans Christian Andersen

Pasakos

COLIUKĖ

UNDINĖLĖ

LAKŠTINGALA

Iliustravo Quentin Greban
Iš danų kalbos vertė Ieva Toleikytė

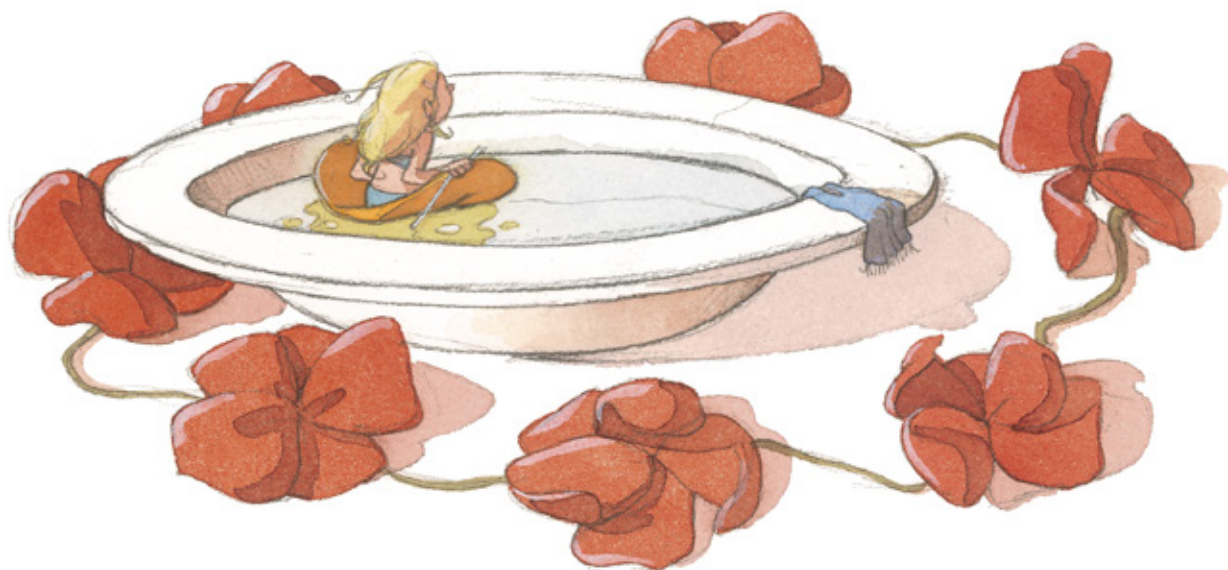
Vilnius
2021

Skiriu Lolai
Q. G.

Coliukè

Iliustravo
Quentin Gréban

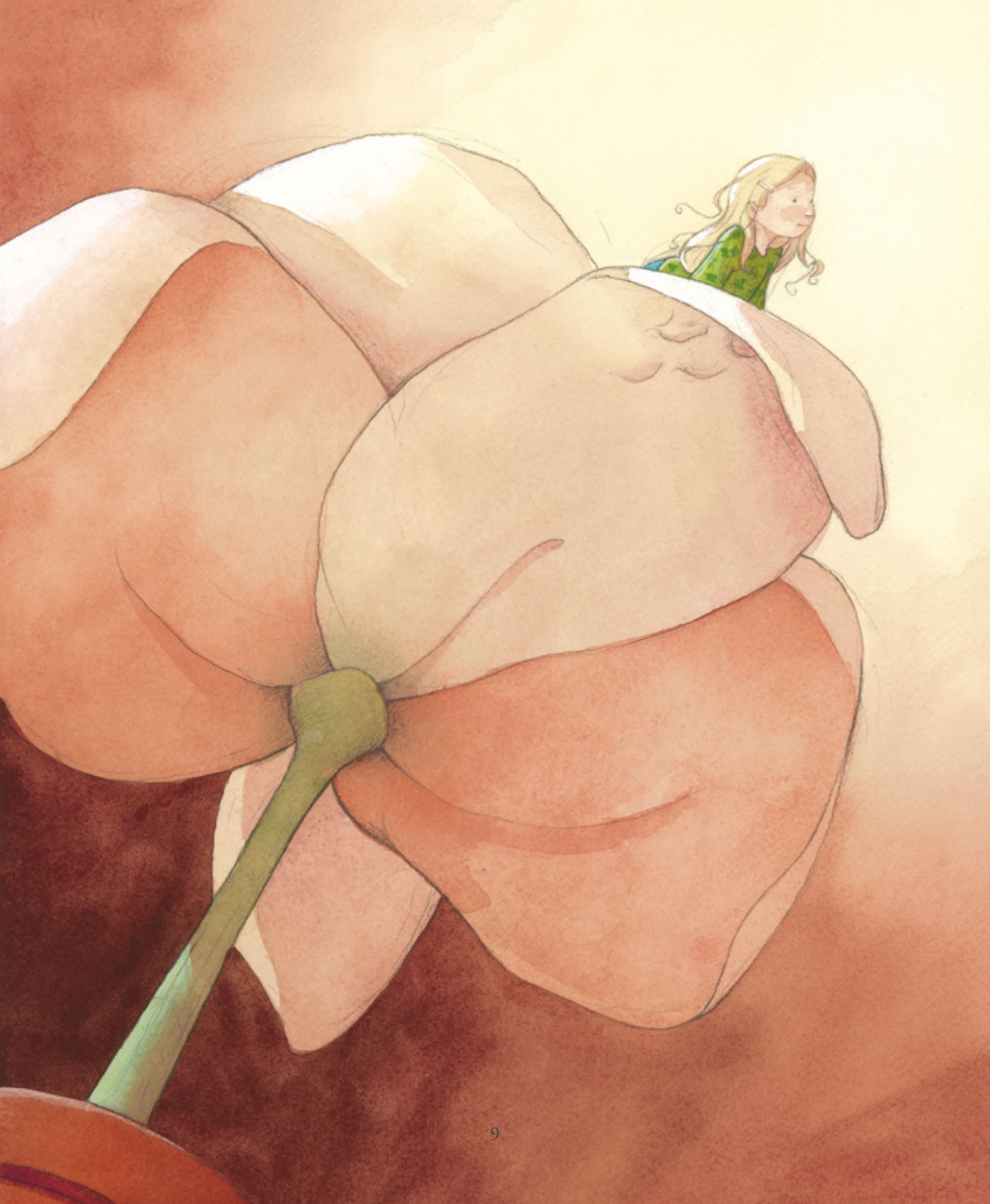
Kartą gyveno moteris, kuri nepaprastai norėjo mažutėlio vaikiuko, bet visai nežinojo, kur tokį gauti. Nuėjo pas seną raganą ir sako:

– Aš iš visos širdies trokštu mažyčio vaikelio, pasakyk, kurgi man jį gauti?

– O, juokų darbas! – atsakė ragana. – Štai tau miežio grūdas, tai nepaprastasis miežis, ne toks, koks auga valstiečių laukuose ar kokį lesa vištos, pasodink jį į vazonėlį – pamatysi, kas bus!

– Dėkui tau! – apsidžiaugė moteris ir davė ragai dvylika šilingų, tada, grįžusi namo, pasodino miežį, ir akies mirksniu išaugo puiki didelė gėlė, labai panaši į tulpę, bet kietai susuktais žiedlapiais, lyg tebebūtų pumpuras.

– Kokia daili gėlė! – tarė moteris ir pasilenkė pabučiuoti nuostabių raudonų ir geltonų žiedlapių, bet vos prisilietė lūpomis, pasigirdo pokštelėjimas, ir gėlė pražydo. Tai išties buvo tulpė, tačiau vidury žiedo, ant žalio krėsliuko, sėdėjo daili mažutėlaitė mergaitė; ji nesiekė nė colio, todėl buvo pavadinta Coliuke.

Ji gavo žavų lopšėlį iš nulakuoto graikinio riešuto kevalo, čiužinį jai atstojo mėlyni našlaičių žiedlapiai, o antklodę – rožės lapelis. Naktimis ji kevale miegodavo, o dienomis žaisdavo ant stalo, kur moteris pastatė vandens sklidiną lėkštę ir primerkė gėlių; jų koteliai buvo pasinėrę vandeny, o žiedai ėjo palei lėkštės kraštą vainiku; lėkštėje plūduriavo didelis tulpės žiedlapis, ir Coliukė galėdavo, atsisėdusi ant jo, plaukioti nuo vieno krašto prie kito, irdamasi dviem baltais ašutais. Buvo nuostabu į tai žiūrėti! Dar ji dainavo, ak, taip stebuklingai, kaip niekas nebuvo čia girdėjęs...

Vieną naktį, jai begulint savo gražioje lovelėje, pro išmuštą langą išokavo šlykšti rupūžė. Ji buvo nepaprastai bjauri, didelė ir šlapia ir užšoko tiesiai ant stalo, kur po raudonu rožės lapeliu miegojo Coliukė.

– Tai bus graži pati mano sūnui! – tarė rupūžė, pačiupo riešuto kevalą, kuriame miegojo Coliukė, ir iššoko pro langą į sodą.

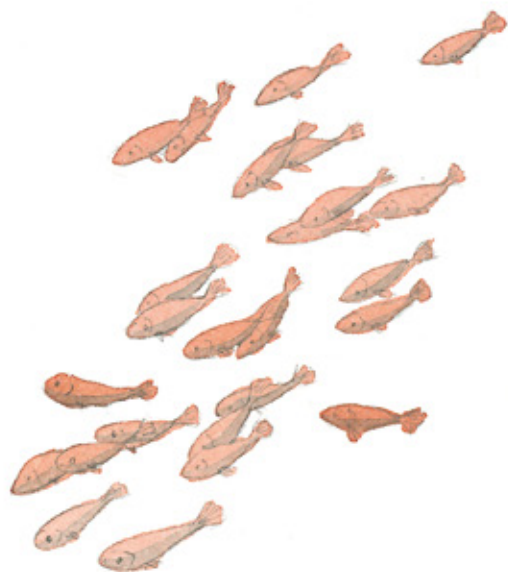
Ten tekėjo didelis platus upelis, bet prie pat kranto buvo dumblėta klampynė; čia ir gyveno rupūžė su savo sūnumi. Ve! Jis irgi buvo bjaurus ir šlykštus, labai panašus į motiną.

– Kurr kurr kva kva, – nieko kita nesugebėjo išlamenti, išvydęs dailiąją mergaitę riešuto kevale.

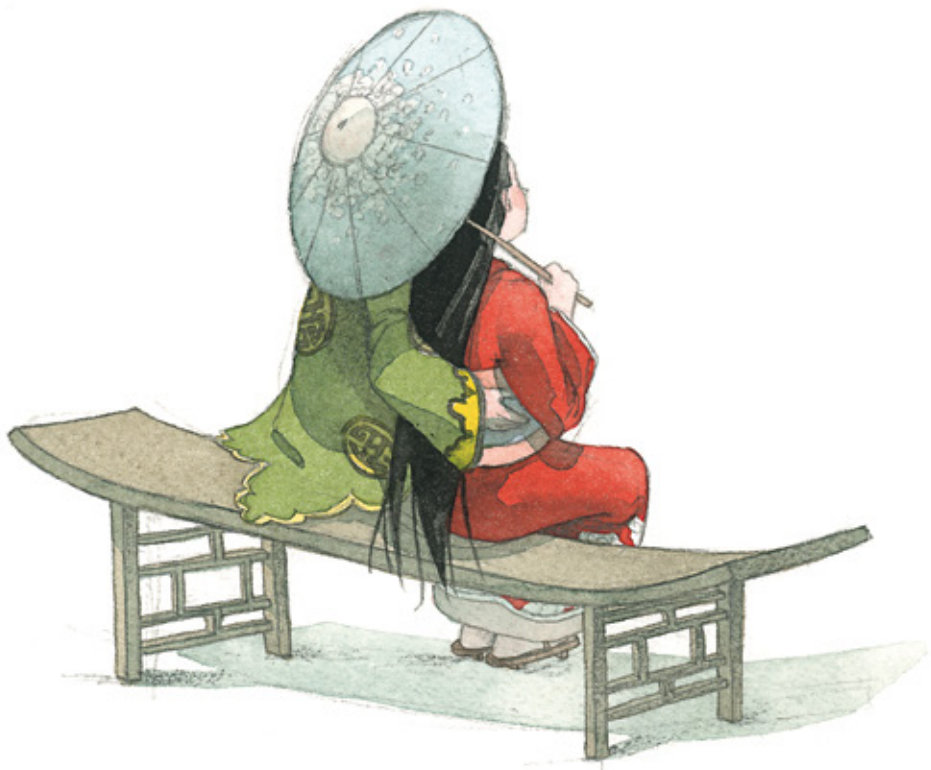

Skiriu Aleks, mano mažajai undinėlei
Q. G.

Undinėle

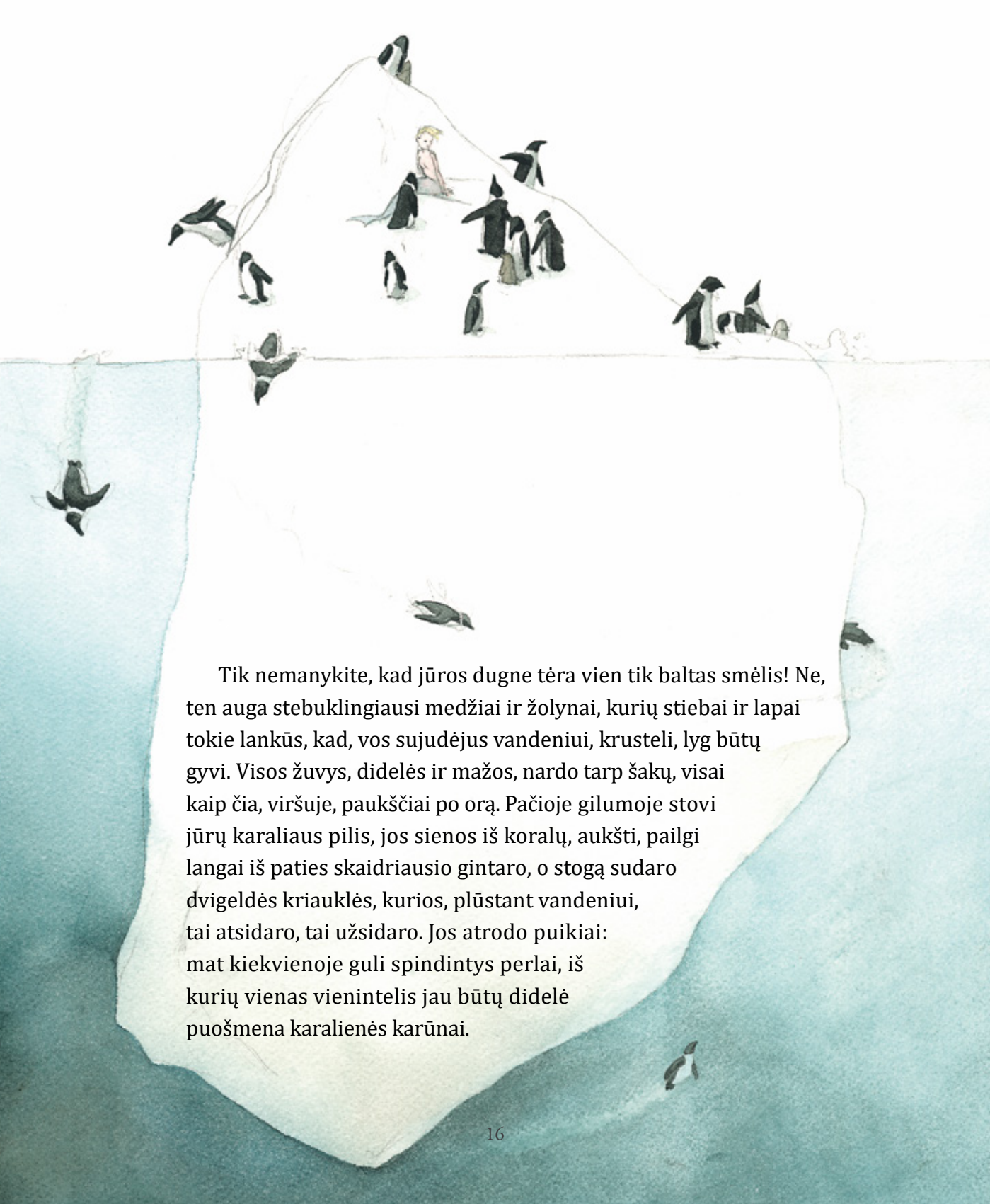
Iliustravo
Quentin Gréban

Toli jūroje vanduo yra toks mėlynas kaip nuostabiausios rugiagėlės žiedlapiai ir toks skaidrus kaip gryniausias stiklas, bet ten labai gilų. Taip giliai joks inkaras nesiekia, daug varpinių reikėtų sustatyti vieną ant kitos, kad jos išnerėtų iš dugno į vandens paviršių. Toje gelmėje gyvena jūros gyventojai.

Tik nemanykite, kad jūros dugne tėra vien tik baltas smėlis! Ne, ten auga stebuklingiausi medžiai ir žolynai, kurių stiebai ir lapai tokie lankūs, kad, vos sujudėjus vandeniui, krusteli, lyg būtų gyvi. Visos žuvys, didelės ir mažos, nardo tarp šakų, visai kaip čia, viršuje, paukščiai po orą. Pačioje gilumoje stovi jūrų karaliaus pilis, jos sienos iš koralų, aukšti, pailgi langai iš paties skaidriausio gintaro, o stogą sudaro dvigeldės kriauklės, kurios, plūstant vandeniui, tai atsidaro, tai užsidaro. Jos atrodo puikiai: mat kiekvienoje guli spindintys perlai, iš kurių vienas vienintelis jau būtų didelė puošmena karalienės karūnai.

Skiriu Žerarui
Q. G.

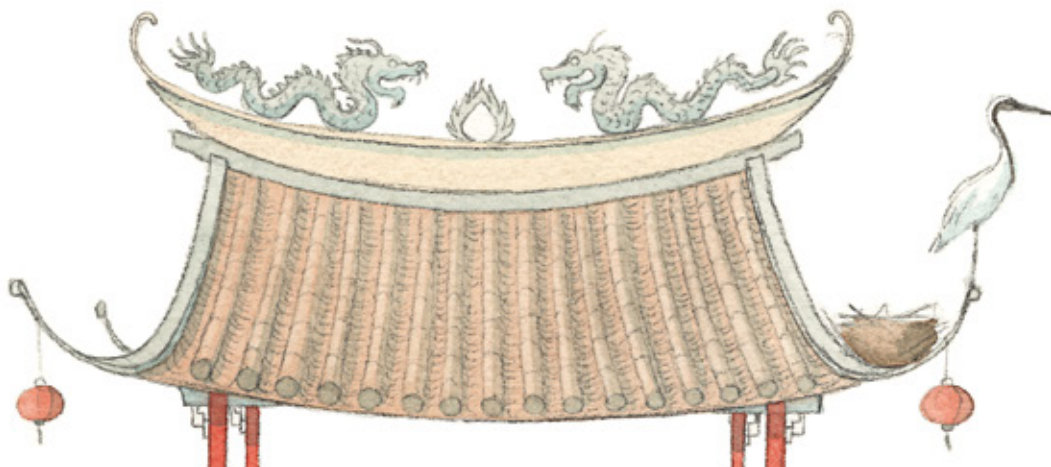
Lakštingala

Iliustravo
Quentin Gréban

Kaip žinai, Kinijos imperatorius yra kinas ir aplink jį vieni kina. Ši istorija nutiko prieš daug metų, todėl ir verta jos paklausti, kol dar yra, kas atsime-
na! Imperatoriaus rūmai buvo patys gražiausi pasauly, pastatyti tik iš geriausio
porceliano, labai brangaus, bet tokio trapaus, dūžtančio nuo menkausio prisi-
lietimo, kad reikėjo nuolat saugotis. Sode augo puikiausios gėlės, o prie pačių
dailiausių kabėjo pririšti sidabriniai varpeliai, kurie skambėjo, kad žmogus ne-
praeitų pro šalį, jų nepastebėjęs. Taip, imperatoriaus sode viskas buvo gudriai
apgalvota, o šis driekėsi taip toli, kad nė pats sodininkas nežinojo, kur jo galas;
jei eidavai toliau, pasiekdavai nuostabiausią mišką su aukštais medžiais ir gi-
liais ežerais. Tas miškas driekėsi iki pat jūros, mėlynos ir gilios; dideli laivai
praplaukdavo po šakomis, o jose gyveno lakštingala, kuri taip saldžiai giedojo,
kad net vargšas žvejys, ir taip turėjęs kuo rūpintis, sustingęs klausydavosi, jei
naktimis, eidamas traukti tinklų, išgirdavo giedant lakštingalą. „Dieve, koks
grožis!“ – sakydavo jis, bet tada kibdavo į darbą ir pamiršdavo paukštelį; tačiau
kai kitą naktį jis vėl čiulbėdavo, žvejys kartodavo tą patį: „Dieve! O, koks grožis!“

Žmonės iš visų pasaulio kraštų keliavo aplankyti imperatoriaus miesto, jie
žavėjosi juo, pilimi ir sodu, bet kai išgirdavo lakštingalą, visi sakydavo: „Jai
neprilygsta niekas!“

Grįžę namo jie pasakojo apie savo kelionę, o mokyti žmonės prirašė daug knygų apie tą miestą, pilį ir sodą, bet ir lakštingalos nepamiršdavo, ją gyrė užvis labiausiai; tie, kas mokėjo kurti eiles, gražiausiais posmais apdainavo lakštingalą, čiulbančią miške, prie giliosios jūros.

Tos knygos pasklido po visą pasaulį, kartais jos pasiekdavo ir imperatorių. Jis sėdėjo savo auksiniame soste ir vis skaitė ir skaitė, linksėdamas galva, nes jam buvo malonu, kad jo miestas, pilis ir sodas taip nuostabiai aprašyti. „Tačiau niekas negali prilygti lakštingalai!“ – perskaitė jis.

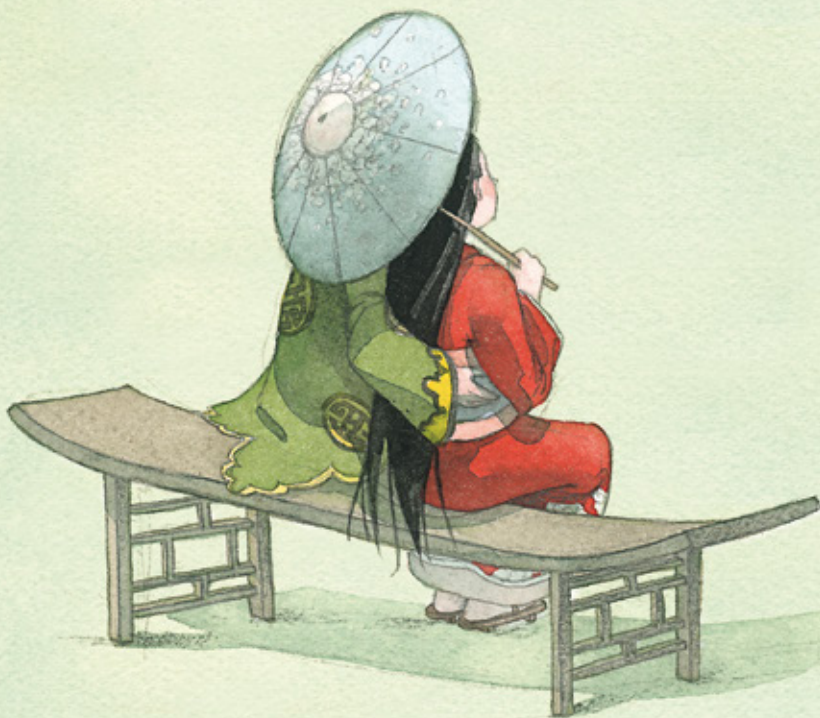

Ne viena vaikų karta užaugo klausydami danų rašytojo Hanso Christiano Anderseno (1805–1875) pasakų. Žymiojo kūrėjo istorijos – odė gerumui, švelnumui, narsai, gebėjimui atleisti ir pasiaukoti dėl kito. Šių pasakų veikėjai, net patirdami itin sunkių išbandymų, geba išlikti savimi bei išlaikyti širdies tyrumą.

Rinkinyje – trys Hanso Christiano Anderseno pasakos: „Coliukė“, „Undinė“ bei „Lakštingala“, kurias iš danų kalbos vertė Ieva Toleikytė. Knygą puošia belgų dailininko Quentino Grébano iliustracijos.

Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Atsivertę šią knygą susipažinsite su geraširde Coliuke, narsia ir ryžtinga undinėle bei mažytės lakštingalos giesmėje gyvenimo grožį radusiu imperatoriumi. Šiuos personažus sukūrė žymiausias pasaulio pasakų kūrėjas – Hansas Christianas Andersen. Jo gilios, gerumą ir atjautą aukštinančios istorijos nepalauja žavėti mažų ir didelių skaitytojų jau antrą šimtmetį. Pasinerkite į stebuklingą klasikinių pasakų pasaulį ir ne nepajusite, kaip taurūs Anderseno veikėjai ir jus įkvėps šviesioms mintims ir geriems darbams.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-717-7

9 786094 417177